RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
30. april 2003 *

I sag T-155/02,

VVG International Handelsgesellschaft mbH, Salzburg (Østrig)

VVG (International) Ltd, Gibraltar (Det Forenede Kongerige)

Metalsivas Metallwarenhandelsgesellschaft mbH, Wien (Østrig),

ved avocat W. Schuler,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. zur Hausen og B. Eggers, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: tysk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 560/2002 af 27. marts 2002 om indførelse af midlertidige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter (EFT L 85, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne M. Moura Ramos og H. Legal,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Relevante retsforskrifter

1 Den 27. marts 2002 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 560/2002 om midlertidige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter (EFT L 85, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Den anfægtede forordning indfører toldkontingenter af seks måneders varighed for 15 grupper stålprodukter, beregnet på grundlag af gennemsnittet af det årlige importniveau i 1999,

2000 og 2001, forhøjet med 10%. Da toldkontingenterne havde seks måneders varighed, blev de fastsat til halvdelen af dette forhøjede gennemsnit. Når de nævnte toldkontingenter er opbrugt, er de importerede mængder underlagt betaling af en tillægstold, der fastsættes for hver gruppe produkter. Den anfægtede forordning trådte i kraft den 29. marts 2002.

2 Den anfægtede forordning blev udstedt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 3285/94 af 22. december 1994 om den fælles importordning og om ophævelse af forordning (EF) nr. 518/94 (EFT L 349 s. 53, herefter »grundforordningen«), og i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82, nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67, s. 89), som ændret bl.a. ved Rådets forordning (EF) nr. 1138/98 af 28. maj 1998 (EFT L 159, s. 1).

3 Grundforordningens artikel 8 bestemmer følgende:

»1. Dette afsnit [fællesskabsprocedure for undersøgelse] er ikke til hinder for, at der på ethvert tidspunkt kan træffes tilsynsforanstaltninger i henhold til artikel 11 til 15 eller midlertidige beskyttelsesforanstaltninger i henhold til artikel 16, 17 og 18.

De midlertidige beskyttelsesforanstaltninger træffes:

— dersom det er nødvendigt med øjeblikkelig indgriben i kritiske situationer, hvor en forsinkelse vil forvolde skade, som det er vanskeligt at råde bod på,

og

— det foreløbigt er fastlagt, at der foreligger tilstrækkelige beviser for, at øgede indførsler har forvoldt eller truer med at forvolde alvorlig skade.

2. Varigheden af sådanne foranstaltninger må ikke overstige 200 dage.

[...]

4. Kommissionen foretager straks de fortsat nødvendige undersøgelser.

5. Dersom de midlertidige beskyttelsesforanstaltninger ophæves, fordi der ikke konstateres alvorlig skade eller fare for alvorlig skade, refunderes den told, der er opkrævet som led i disse foranstaltninger, hurtigst muligt ex officio. Proceduren i artikel 235 ff. i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) finder anvendelse.«

4 Grundforordningens artikel 16, stk. 3, litra a), bestemmer følgende:

»Ved fastsættelsen af et kontingent skal der særligt tages hensyn til:

— interessen i så vidt muligt at beholde traditionelle handelsforbindelser

— mængden af varer udført i medfør af kontrakter, der er indgået på normale betingelser før ikrafttrædelsen af en beskyttelsesforanstaltning, som omhandlet i dette afsnit, hvis disse kontrakter af den pågældende medlemsstat er anmeldt over for Kommissionen

— at gennemførelsen af det mål, der tilstræbes med indførelsen af kontingentet, ikke må bringes i fare.«

5 Den anfægtede forordnings artikel 1 bestemmer følgende:

»1. Der åbnes et toldkontingent for importen til Fællesskabet af hver af de 15 pågældende varer, der er anført i bilag 3 (defineret med henvisning til de KN-koder, der er anført i forbindelse dermed), fra datoen for denne forordnings ikrafttræden til dagen før den tilsvarende dato i den sjette måned derefter.

2. Den konventionelle toldsats, der er fastsat for disse varer i Rådets forordning (EF) nr. 2658/97, eller en eventuel præferentiel toldsats finder fortsat anvendelse.

3. Importen af varer, der overstiger de i bilag 3 fastsatte mængder i det relevante toldkontingent, eller for hvilke der ikke foreligger en anmodning om udnyttelse af kontingentet, er genstand for en tillægstold med den sats, der i bilag 3 er fastsat for den pågældende vare. Denne tillægstold finder anvendelse på toldværdien af den vare, der importeres.

[...]«

6 Tabellen i bilag 2 til den anfægtede forordning angiver væksten i importen af legerede varmvalsede flade produkter (varenummer 4) i 1999, 2000 og 2001. Det fremgår heraf, at den pågældende import i løbet af disse tre år er steget til henholdsvis 25 719, 154 916 og 468 000 tons.

7 Under varenummer 4 i bilag 3 til den anfægtede forordning præciseres det, at toldkontingentet for legerede varmvalsede flade produkter er på 23 778 tons netto, og at tillægstoldsatsen for disse produkter er fastsat til 26%.

8 Den anfægtede forordnings artikel 3 bestemmer følgende:

»Toldkontingenterne forvaltes af Kommissionen og medlemsstaterne i overensstemmelse med den forvaltningsordning for toldkontingenter, der er fastsat i

artikel 308a, 308b og 308c i forordning (EØF) nr. 2454/93, som senest ændret ved forordning (EF) nr. 993/2001 [...]«

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

9 Sagsøgerne er selskaber, hvis virksomhed næsten udelukkende består i at indføre stålprodukter til Fællesskabet, der er omfattet af den anfægtede forordning, særligt »legerede varmvalsede flade produkter, skåret i plader eller bånd« under varenummer 4 i bilag 3 til den anfægtede forordning. De indkøber disse produkter i store mængder fra forskellige stålværker med hjemsted i tredjelande og videresælger dem til grossister, detailhandlere, fabrikker og mellemhandlere etableret i Den Europæiske Union.

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. maj 2002 har sagsøgerne i henhold til artikel 230 stk. 4, EF anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede forordning.

11 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 19. juni 2002 har sagsøgerne desuden fremsat begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede forordning eller enhver anden foreløbig foranstaltning, således at sagsøgerne ud over toldkontingentet og under fritagelse for tillægstold kan indføre 95 129 tons legerede varmvalsede flade produkter omfattet af varenummer 4 i den anfægtede forordnings forstand.

12 Den 12. juli 2002 nedlagde Kommissionen påstand om afvisning af annullationssøgsmålet i hovedsagen i henhold til artikel 114 i Rettens procesreglement.

13 Henset til den af Kommissionen rejste formalitetsindsigelse i denne sag blev parterne opfordret til inden for rammerne af sagen om foreløbige forholdsregler at fremkomme med deres bemærkninger til Domstolens dom af 25. juli 2002 i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (sag C-50/00 P, Sml. I, s. 6677) med henblik på vurderingen af sagens formalitet.

14 Sagsøgerne og Kommissionen svarede henholdsvis den 30. og den 31. juli 2002.

15 Ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 8. august 2002 blev begæringen om foreløbige forholdsregler afvist, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.

Parternes påstande

16 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Den anfægtede forordning annulleres i henhold til artikel 230 EF.

— Subsidiært: Forordningen annulleres i det omfang varegruppe 4, »varmvalsede flade produkter af legeret stål«, er medtaget blandt de 15 varegrupper, som forordningen vedrører.

— Mere subsidiært: Kvoten for varegruppen »varmvalsede flade produkter af legeret stål« ændres, således at kvoten fastsættes til 468 000 tons (indførselsmængden i 2001).

— Mest subsidiært: Kvoten for varegruppen »varmvalsede flade produkter af legeret stål« ændres, således at kvoten fastsættes til 118 916 tons.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at sagen åbenbart må afvises.

— Sagsøgerne tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Formaliteten

18 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part ønsker det, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandling af sagens realitet. I henhold til bestemmelsens stk. 3 forhandles der mundtligt om

begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I denne sag finder Retten, at den efter en gennemgang af sagens akter besidder tilstrækkelige oplysninger til at tage stilling til begæringen uden at indlede den mundtlige forhandling.

Parternes argumenter

19 Kommissionen har nedlagt påstand om sagens afvisning.

20 Kommissionen har for det første anført, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi den anfægtede forordning er en generel ordning, som ikke berører nogen af sagsøgerne individuelt, samt at forordningens konkrete anvendelse på disse kun kan skabe retsvirkninger på grundlag af andre forvaltningsakter, truffet af medlemsstaternes toldmyndigheder.

21 Kommissionen har for det andet anført, at den anfægtede forordning har generel rækkevidde, eftersom den på ensartet vis vedrører alle fremtidige importører af visse produkter i Fællesskabet. Kommissionen har anført, at det efter sagens natur er umuligt ved vedtagelsen af en sådan foranstaltning at bestemme, hvilke indførsler der vil finde sted, deres mængde, og hvilke importører der vil gennemføre dem.

22 Kommissionen har for det tredje vedrørende de argumenter, som sagsøgerne har fremført, anført, at de omstændigheder, som var grundlaget for Domstolens dom af 20. marts 1985 i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen (sag 264/82, Sml.

s. 849, præmis 12-16), af 16. maj 1991 i sagen Extramet Industrie mod Rådet (sag C-358/89, Sml. I, s. 2501, præmis 17), og Rettens dom af 19. maj 1994 i sagen Air France mod Kommissionen (sag T-2/93, Sml. II, s. 323, præmis 44-47), samt af 11. juli 1996 i sagen Métropole Télévision m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-528/93, T-542/93, T-543/93 og T-546/93, Sml. II, s. 649, præmis 61), som sagsøgerne har henvist til, klart ikke foreligger i denne sag.

23 For det fjerde har Kommissionen anført, at sagsøgerne ikke har godtgjort de særlige forhold, som adskiller dem fra talrige andre stålimportører. Kommissionen har anført, at sagsøgerne end ikke har påberåbt sig at være de største importører af stålprodukter, samt understreget, at disse sidestiller deres egne interesser med de øvrige importørers.

24 For det femte har Kommissionen anført, at selv om det antages, at den anfægtede forordning skader sagsøgernes økonomiske stilling, er dette ikke tilstrækkeligt til at adskille dem fra de øvrige erhvervsdrivende (kendelse afsagt af Rettens præsident den 15.6.2001, sag T-339/00 R, Bactria mod Kommissionen, Sml. II, s. 1721, præmis 81 og 82).

25 Endelig har Kommissionen anført, at modsat de omstændigheder, der gav anledning til Domstolens dom af 17. januar 1985 i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen (sag 11/82, Sml. s. 207), havde den i denne sag ingen forpligtelse til ved udstedelsen af den anfægtede forordning at tage hensyn til visse erhvervsdrivendes interesser, og navnlig ikke til sagsøgernes.

26 Endelig har Kommissionen anført, at modsat sagsøgeren i den sag, hvori Retten afsagde dom den 3. maj 2002 i sagen Jégo-Quéré mod Kommissionen (sag T-177/01, Sml. II, s. 2365), har sagsøgerne i nærværende sag selv bekræftet, at de ved de østrigske domstole kan anfægte de nationale efteropkrævningsafgørelser,

der kan udfærdiges på grundlag af den anfægtede forordning ved anvendelse af alle gældende midler i henhold til den østrigske skattelov.

27 Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at sagen fremmes til realitetsbehandling.

28 De har for det første anført, at den anfægtede forordning berører dem individuelt, fordi forordningen har skadet deres markedsstilling, hvilket har ført til deres fallit. Ifølge sagsøgerne havde deres kunder annulleret leverings- og købskontrakter. Sagsøgerne har anført, at deres hovedvirksomhed består i indførsel af de stålprodukter, som er omfattet af den anfægtede forordning, navnlig produkterne under varenummer 4 i bilag 3, som blev pålagt en tillægstold på 26%. Sagsøgerne har herved bl.a. henvist til dommen i sagen Timex mod Rådet og Kommissionen (præmis 12-16), i sagen Extramet Industrie mod Kommissionen (præmis 17), i sagen Air France mod Kommissionen (præmis 44-47), og i sagen Métropole Télévision m.fl. mod Kommissionen (præmis 61). Sagsøgerne har anført, at en borger må anses for individuelt berørt af en fællesskabsretsakt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand, når denne retsakt på grund af vedkommendes personlige omstændigheder har eller sandsynligvis vil have svære negative følger for vedkommendes interesser. De har til støtte herfor henvist til forslag til afgørelse fremsat af generaladvokat Jacobs i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (Sml. I, s. 6681).

29 Sagsøgerne har for det andet anført, at den anfægtede forordning tilsidesætter forpligtelsen til at tage hensyn til visse erhvervsdrivendes interesser, navnlig sagsøgernes særlige interesser. De har herved bl.a. henvist til præmis 67 i Rettens dom af 14. september 1995 i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen (forenede sager T-480/93 og T-483/93, Sml. II, s. 2305).

30 De har for det tredje anført, at Retten er den eneste retsinstans, der kan sikre dem en fuldstændig retslig og effektiv beskyttelse mod den anfægtede forordning, eftersom proceduren med henblik på at opnå beskyttelse mod en national efteropkrævningsafgørelse ved en præjudiciel forelæggelse er for lang og besværlig. De har til støtte herfor henvist til dommen i sagen Jégo-Quéré mod Kommissionen.

31 Sagsøgerne har for det fjerde anført, at den anfægtede forordning berører dem umiddelbart, idet den ikke kræver nogen gennemførelsesforanstaltninger fra de nationale myndigheder, idet disse er forpligtet til at sikre forordningens øjeblikkelige iværksættelse. De har anført, at den anfægtede forordning bestemmer, at »denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat«. De har herved bl.a. henvist til Domstolens dom af 29. marts 1979, sag 113/77, NTN Toyo Bearing mod Rådet (Sml. s. 1185, præmis 11).

Rettens bemærkninger

32 Artikel 230, stk. 4, EF giver private ret til at anfægte enhver beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning, berører dem umiddelbart og individuelt. Formålet med denne bestemmelse er i henhold til fast retspraksis især at forhindre, at fællesskabsinstitutionerne blot ved at vælge forordningsformen kan afskære en privat fra at indgive et søgsmål mod en beslutning, som berører ham umiddelbart og individuelt, og således at præcisere, at valget af form ikke kan ændre en retsakts karakter (Domstolens dom af 17.6.1980, forenede sager 789/79, 790/79, Calpak mod Kommissionen, Sml. s. 1949, præmis 7, og Rettens kendelse af 28.10.1993, sag T-476/93, FRSEA og FNSEA mod Rådet, Sml. II, s. 1187, præmis 19).

33 Det fremgår af fast retspraksis, at afgørelsen af, om der foreligger en forordning eller en beslutning, beror på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej (jf. Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 8, og Rettens kendelse af 19.6.1995, sag T-107/94, KIK mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 1717, præmis 35).

34 Det er derfor nødvendigt at bestemme karakteren af den anfægtede forordning og bl.a. de retsvirkninger, som den tilsigter at skabe eller reelt skaber.

35 Forordningen indfører midlertidige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter. Den indfører et toldkontingent for import til Fællesskabet for 15 grupper stålprodukter i en periode på seks måneder fra forordningens ikrafttræden. Indførsel af disse produkter, som overstiger den fastsatte mængde i det relevante toldkontingent, eller som ikke har været genstand for en anmodning om udnyttelse heraf, undergives en tillægstold, som fastsættes efter det pågældende produkts toldværdi.

36 Sådanne foranstaltninger må anses for almengyldige i artikel 249 EF's forstand. De finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig importørerne af de 15 grupper stålprodukter, som er angivet i den anfægtede forordnings bilag 3.

37 I henhold til fast retspraksis mister en retsakt ikke sin almengyldighed og dermed sin karakter af forordning, fordi det er muligt med større eller mindre præcision

at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som retsakten på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsakten, og som er relevante i forhold til dens formål (Domstolens dom af 11.7.1968, sag 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt mod Rådet, Sml. 1965-1968, s. 531, org.ref.: Rec. s. 595, på s. 605 og 606, af 16.4.1970, sag 64/69, Compagnie française commerciale mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 41, org.ref.: Rec. s. 221, præmis 11, af 5.5.1977, sag 101/76, Koninklijke Scholten Honig mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 797, præmis 23, og Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48).

38 I denne sag må det — uanset det mere eller mindre begrænsede antal importører af de 15 grupper stålprodukter i den anfægtede forordnings bilag 3 ved forordningens udstedelse — fastslås, at forordningen indfører tillægstold på grundlag af en objektiv situation, nemlig overskridelse begået af importørerne af en eller flere af de 15 grupper stålprodukter for så vidt angår de i forordningens bilag 2 fastsatte mængder for det relevante toldkontingent, eller manglende fremsættelse af en anmodning om udnyttelse af kontingentet som fastsat i den anfægtede forordnings artikel 1, stk. 3. Desuden kan der bestandigt ske ændringer i antallet af de virksomheder, der berøres af den anfægtede forordning.

39 Det følger heraf, at den anfægtede forordning efter sin karakter og sin rækkevidde er almengyldig og ikke udgør en beslutning i artikel 249 EF's forstand.

40 Det fremgår af fast retspraksis, at det ikke kan udelukkes, at selv en generel retsakt, som er almengyldig for de berørte erhvervsdrivende, under visse omstændigheder kan berøre nogle af dem individuelt (Domstolens dom i sagen Extramet Industrie mod Rådet, præmis 13, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19). Under sådanne omstændigheder vil en fællesskabsretsakt på én gang kunne have karakter af en generel retsakt og i forhold til visse erhvervsdrivende have karakter af en beslutning

(Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50).

41 Fysiske og juridiske personer kan dog kun påstå, at de berøres individuelt, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 20, og dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 36).

42 Det må derfor efterprøves, om sagsøgerne i denne sag er berørt af den anfægtede forordning på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der i forhold til forordningen adskiller dem fra alle andre.

43 Sagsøgerne har anført, at de er individuelt berørt af forordningen, for så vidt som deres hovedvirksomhed består i import af de stålprodukter, der er omfattet af denne forordning, som har særligt negative følger for deres interesser.

44 Selv om det antages, at den anfægtede forordnings ikrafttræden særligt påvirker sagsøgernes økonomiske stilling, må det fastslås, at denne omstændighed ikke er tilstrækkelig til at individualisere dem i forhold til enhver anden person. Den anfægtede forordning berører dem nemlig alene på grund af deres objektive egenskab af importvirksomheder af stålprodukter, som er omfattet af denne forordning, og på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der befinder sig i en tilsvarende situation i Det Europæiske Fællesskab (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 36).

45 Sagsøgerne har dernæst anført, at Kommissionen ved at udstede den anfægtede forordning har tilsidesat den lovmæssige forpligtelse til at tage hensyn til alle erhvervsdrivendes interesser, herunder sagsøgernes særlige interesser.

46 Det er korrekt, at den omstændighed, at Kommissionen i medfør af særlige bestemmelser er forpligtet til at tage hensyn til retsvirkningerne for visse borgeres situation af den retsakt, den agter at vedtage, kan individualisere disse borgere (dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen, præmis 21 og 28, Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 11, af 11.2.1999, sag C-390/95 P, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 769, præmis 25-30, dommen i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 67, og Rettens dom af 17.1.2002, sag T-47/00, Rica Foods mod Kommissionen, Sml. II, s. 113, præmis 41).

47 Det må fastslås, at den anfægtede forordning er blevet udstedt i henhold til grundforordningen og forordning nr. 519/94. Grundforordningens artikel 16, stk. 3, litra a), pålægger Kommissionen ved fastsættelsen af et kontingent at tage hensyn til individuelle virksomheders særlige stilling, såsom sagsøgernes, bl.a. med hensyn til mængden af varer udført i medfør af kontrakter, der er indgået på normale betingelser før ikrafttrædelsen af en beskyttelsesforanstaltning, hvis disse kontrakter af den pågældende medlemsstat er anmeldt til Kommissionen.

48 I denne sag har sagsøgerne imidlertid ikke fremført noget forhold, hvoraf det fremgår, at den pågældende medlemsstat til Kommissionen har anmeldt kontrakter, som sagsøgerne havde indgået vedrørende indførsel af de særlige produkter i den anfægtede forordnings bilag 3, som omhandlet i grundforordningens artikel 16, stk. 3, litra a).

49 Under disse omstændigheder og modsat Domstolens domme i sagerne Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen og Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, foreligger der ikke i denne sag nogen bestemmelse, som pålægger Kommissionen at tage hensyn til følgerne af den retsakt, den tilsigter at vedtage vedrørende sagsøgernes situation, eftersom den pågældende medlemsstat ikke har udnyttet de processuelle garantier, som grundforordningen indrømmer dem.

50 Endelig bemærkes for så vidt angår sagsøgernes argument om, at beskyttelsen af deres individuelle rettigheder reelt er udelukket, eftersom den præjudicielle procedure i artikel 234 EF ikke sikrer dem en fuldstændig og effektiv domstolsbeskyttelse, at Domstolen har fastslået, at betingelsen om, at en sagsøger skal være individualiseret i forhold til en forordning, ikke kan ophæves ved en fortolkning af retspraksis, der er baseret på princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, idet Fællesskabets retsinstanser herved ville overskride den kompetence, de er tillagt ved traktaten (dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Kommissionen, præmis 44). Desuden er det i denne sag ubestridt, at der for de nationale domstole eksisterer et retsmiddel, som gør det muligt at anfægte gyldigheden af den anfægtede forordning.

51 Det følger af ovenstående betragtninger, at den anfægtede forordning ikke kan anses for at berøre sagsøgerne individuelt. Da sagsøgerne ikke opfylder en af de formalitetsbetingelser, som er fastsat i artikel 230, stk. 4, EF, er det ufornødent at tage stilling til, om sagsøgerne er umiddelbart berørt af den anfægtede forordning.

52 Det fremgår af det anførte, at sagen bør afvises.

Sagens omkostninger

53 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger, og sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) **Sagen afvises.**

2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.**

Således bestemt i Luxembourg den 30. april 2003.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident